

hvervssygdomme i den forbindelse også skal føres videre på det gamle grundlag.

Begrundelsen er vel – jeg kan kun gætte, for der er jo ikke skrevet noget i hverken tillægsbetænkningen eller betænkningen om det – at spørgsmålet først skal drøftes med arbejdsmarkedets parter. Det er helt tydeligt et lovgivningsområde, men her laver man så et hjørnespark. Sagen er vel belyst, der ligger et færdigt arbejdsskadeforslag, der ligger høringssvar, og der har været drøftelser med arbejdsmarkedets parter i lang tid forud for fremsættelsen af forslaget. Sagen er vel belyst, nu drejer det sig bare om at tage stilling, og det vil man ikke. Det er noget pudsigt noget, men det må jo være udtryk for en prioritering hos regeringen og hos Dansk Folkeparti: man mener ikke, at det her er så vigtigt.

Det er jo sådan, at de mennesker, det handler om her, har fået deres helbred ødelagt på mange måder, enten fordi de har været udsat for en arbejdsulykke, eller fordi de job, de har eller har haft, har slidt dem ned. Men det har man ikke travlt med at gøre noget ved. Derimod skal sådan noget som tvangslovgivning om deltid tromles igennem; det kan man godt nå, det kan man godt prioritere. Skattelettelse til erhvervs livet og i øvrigt også til mennesker med ganske høje indkomster kan man også godt nå; det skal også tromles igennem. Og at ødelægge det åbne landskab gennem ændringer af planloven kan man også nå; det skal også tromles igennem, det er prioriteret.

Men det har ingen hast med en arbejdsskade-reform. Den indgår ikke i prioriteringen, selv om den burde prioriteres. Det handler nemlig om en gruppe af det danske samfunds hårdest ramte mennesker, nemlig dem, der betaler med helbredet, fordi de har været omhyggelige med at gå på arbejde og passe deres job og tjene deres løn, men har taget skade af det. Det vælger man ikke at gøre noget ved. Jeg undres over denne prioritering, og jeg synes, man skulle lade være med at tage ordene »hensyn til de svageste« i sin mund, når man har en sådan prioritering.

Jeg skal oplyse de ærede medlemmer af det flertal, som tromler dette forslag ned, at vi genfremsetter det i næste folketingssamling. Denne strid om at få et nyt arbejdsskadebegreb og gennemføre en arbejdsskadereform er ikke slut. Men det er flovt, at partier, der siger, at de vil varetage de svagestes interesser, ikke har tid til at prioritere dette centrale område. Det er synd for de arbejdsskadede, som havde håbet på, at nu ville der ske noget med dette reformforslag.

Flertallet har ikke travlt, men det burde det have.

Margrethe Vestager (RV):

Det kan faktisk ikke fremkalde undren, at dette lovforslag ikke kan vedtages. Der er konkret viden om, hvordan det vil virke, og det gør jo, at det vil være i meget hård kontrast til en række af de lovforslag, som vedtages i disse dage.

Der er viden om, hvordan det vil virke. Det vil nemlig have den klare effekt, at flere vil få anerkendt de arbejdsskader, som de sidder og døjer med i øjeblikket. Der er et beslutningsgrundlag, der består af analyser, som det administrative apparat, den nuværende regering nu har til sin rådighed, selv har udarbejdet. Der er velbelyste, moderne overvejelser over, hvad det er for et arbejdsskadebegreb, vi bør bruge i dag, og der er beviser nok. Der er mange, mange mennesker, som længe har spurgt: Hvordan kan det være, at det er i orden at slide os ned, så længe det sker efter reglerne? Hvordan kan det være?

Vi havde faktisk en meget god førstebehandling, som viste, at Dansk Folkeparti havde et åbent sind og en stor forståelse for, hvad det var for en problemstilling, som var sat på dagsordenen. De havde forståelse for, at det er meget afgørende at få et arbejdsskadebegreb, som ikke bare forholder sig til det industrisamfund, som vi har forladt, men forholder sig til et moderne videnssamfund; et arbejdsskadebegreb, som er forudsætningen for, at det overhovedet giver mening at få en bedre og en hurtigere sagsbehandling.

Kl. 18.50

Det, regeringen har spillet ud med, kan give folk den fornøjelse, at de hurtigere kan få det forkerte svar, nemlig et nej til anerkendelse af deres arbejdsskade. Det synes jeg sådan set er et lidt sørgeligt svar, og derfor må jeg også tilkendegive fra vores side, at vi bliver faktisk nødt til at genfremsette forslaget. Regeringens i øvrigt usædvanlige tiltro til arbejdsmarkedets parter evne til at løse problemet har vi desværre ikke megen tillid til, og det skyldes, at beslutningsgrundlaget allerede er til stede.

Men det er ikke nogen overraskelse, at forslaget ikke kan vedtages, for vi har viden om, hvad effekten af det vil blive. Men den viden forsvinder ikke, og det gør debatten heller ikke. Men det værste er, at de arbejdsskader, som i dag ikke kan anerkendes, fordi denne lovgivning ikke vedtages, heller ikke forsvinder.